NO FIXED ADDRESS

గడప 7
స్థిరమైన చిరునామా లేదు

కొంతమంది జీవితంలో భౌగోళికం ఒక పటంగా ఉండటం మాని ఒక అనుభవంగా మారే క్షణం ఒకటి వస్తుంది.

ఆ రోజు వరకు ప్రపంచం పుస్తకాల్లో ఉంటుంది.

ఫోటోల్లో.

ఇతరుల కథల్లో.

వార్తా ప్రసారాల్లో.

తర్వాత, హఠాత్తుగా, అది ఒక వార్తగా ఉండటం మాని నడవాల్సిన ఒక దారిగా మారుతుంది.

నాకు అది నెమ్మదిగా జరిగింది.

ప్రత్యేకమైన ఉదయం ఏదీ లేదు.

మహాకావ్యం లాంటి ఫోన్ కాల్ ఏదీ లేదు.

జీవితాన్ని ముందూ వెనుకా అని విభజించగల ప్రకటన ఏదీ లేదు.

కేవలం ఒక తలుపు తెరుచుకుంది.

ఆ తలుపు వెనుక ప్రపంచం ఉంది.

మీరు పెరిగిన చోటును వదిలి వెళ్ళినప్పుడు, మొదట కోల్పోయేది మీ బతుకు తీరే సహజమైన బతుకు తీరు అనే భ్రమను.

అది ఆరోగ్యకరమైన ఒక దెబ్బ.

ఆ క్షణం వరకు మీ చుట్టూ చూసినదే మామూలు అని నమ్మతారు.

తర్వాత వేరే చోటికి చేరుకుంటారు.

వేరే మామూళ్లు కూడా ఉన్నాయని కనుగొంటారు.

వేరే లయలు.

వేరే విలువలు.

వేరే భయాలు.

వేరే ఆశలు.

అవన్నీ మీవాటితో సమానమైన గౌరవం ఉన్నవే.

మొదట్లో నేను గమనించాను.

విన్నాను.

అర్థం చేసుకోవడానికి ప్రయత్నించాను.

ప్రతి దేశం అదే మానవ కథకు వేరే వెర్షన్ చెబుతున్నట్టు అనిపించేది.

భాషలు మారాయి.

ముఖాలు మారాయి.

అలవాట్లు మారాయి.

కానీ ప్రశ్నలు ఆశ్చర్యకరంగా అవే ఉన్నాయి.

ఒక కుటుంబాన్ని ఎలా నిర్మించాలి?

గౌరవాన్ని ఎలా సంపాదించాలి?

ప్రేమించేదాన్ని ఎలా కాపాడుకోవాలి?

భవిష్యత్తును ఎలా ఎదుర్కోవాలి?

ప్రతిసారీ ప్రశ్న దాని యాసలో మాత్రమే వేరుగా ఉండేది.

దాని సారంలో ఎప్పుడూ కాదు.

ముందు రోజు వరకు కాగితం మీద మాత్రమే ఉన్న నగరాల్లోకి అడుగుపెడుతున్నప్పుడు నాకు కలిగిన ఆశ్చర్యం గుర్తుంది.

విమానాశ్రయాలు.

రైల్వే స్టేషన్లు.

హోటళ్లు.

సమావేశ గదులు.

రెస్టారెంట్లు.

వీధులు.

నా జీవితంలో అధ్యాయాలుగా మారిన పేరులేని చోట్లు.

ప్రయాణం అంటే కదలడం అని చాలా మంది అనుకుంటారు.

అది నిజం కాదు.

ప్రయాణం అంటే దృక్కోణం మార్చుకోవడం.

ఏమీ నేర్చుకోకుండానే ఒక ఖండాన్ని దాటవచ్చు.

లేదా ఒకే ఒక వీధిని దాటి పూర్తిగా మారిపోయి బయటకు రావచ్చు.

అది మీరు ఏ కళ్లతో చూస్తారనే దానిపై ఆధారపడుతుంది.

ఏళ్ల తరబడి ప్రపంచాన్ని గమనిస్తున్నది నేనే అనుకున్నాను.

తర్వాత ప్రపంచమే నన్ను గమనిస్తోందని కనుగొన్నాను.

ప్రతి సంస్కృతీ ఒక అద్దంలా పనిచేస్తుంది.

మీరు ఏమిటో దానికి వేరే ఒక ప్రతిబింబాన్ని మీకు తిరిగి ఇస్తుంది.

కొన్ని దేశాల్లో ఓర్పు నేర్చుకున్నాను.

మరికొన్నింటిలో పరిస్థితులకు అలవాటుపడటం.

ఇంకొన్నింటిలో క్రమశిక్షణ.

నేర్చుకోవాలని నాకు తెలియని ఒక పాఠాన్ని ప్రతి చోటూ నా చేతికి అందించింది.

ప్రతిసారీ అంతకుముందు లేని ఏదో ఒకటి నా లోపల వదిలి వెళ్ళింది.

చాలా కాలం విదేశంలో బతికినప్పుడు ఒక విచిత్రమైన విషయం జరుగుతుంది.

"ఇల్లు" అనే పదానికి అర్థం మారిపోతుంది.

అది ఇక ఒక చిరునామాతో సరిపోలదు.

ఇక ఒక నగరంతో సరిపోలదు.

కొన్నిసార్లు ఒక దేశంతో కూడా సరిపోలదు.

అది ఇంకా కదిలేదిగా మారుతుంది.

ఇంకా లోతైనదిగా.

నిర్వచించడానికి ఇంకా కష్టమైనదిగా.

మీతో పాటు మోసుకెళ్ళగలిగేదే ఇల్లు అవుతుంది.

విలువలు.

జ్ఞాపకాలు.

మీరు ప్రేమించే మనుషులు.

మీరు చెబుతూనే ఉండే కథలు.

మిగతాదంతా మారవచ్చు.

ఒక సరళమైన నిజాన్ని అర్థం చేసుకునేంత కాలం వేర్వేరు దేశాల్లో బతికాను.

మనుషులు ఎక్కువగా తాము భయపడేదాన్ని బట్టే ఒకరినొకరు పోలి ఉంటారు.

మరచిపోబడతామని భయపడతారు.

ప్రేమించేవాళ్లను కోల్పోతామని భయపడతారు.

విఫలమవుతామని భయపడతారు.

బాధకు భయపడతారు.

కాలానికి భయపడతారు.

ఈ సార్వత్రిక భయాల మీదే మన ఉనికిలో చాలా భాగం నిర్మితమవుతుంది.

అత్యంత నిజమైన అనుబంధాలు పుట్టేది కూడా సరిగ్గా అక్కడే.

తేడాల్లో కాదు.

పంచుకున్న బలహీనతల్లో.

దేశం మారిన ప్రతిసారీ ఏదో ఒకటి వదిలి వెళ్ళాను.

స్నేహితులను.

అలవాట్లను.

నిశ్చయాలను.

ప్రతిసారీ వేరే ఏదో పొందాను.

కొత్త దృక్కోణాలు.

కొత్త అనుబంధాలు.

కొత్త ప్రశ్నలు.

చివరి లెక్క ఎప్పుడూ ఆర్థికమైనది కాదు.

అది మానవీయమైనది.

ఏళ్లు గడిచే కొద్దీ అంతర్జాతీయ అనుభవం అంటే పాస్‌పోర్టు మీద ముద్రలు పోగుచేసుకోవడం కాదని ఇంకా బాగా అర్థం చేసుకున్నాను.

అది లోపలి సరిహద్దులను విస్తరించుకోవడం.

తక్కువ కఠినంగా మారడం.

తన సొంత నిశ్చయాల మీద తక్కువ ధీమాగా.

ఎక్కువ కుతూహలంగా.

వినడానికి ఎక్కువ సిద్ధంగా.

ప్రపంచం తరచుగా మాట్లాడేవాళ్లకు ప్రతిఫలం ఇస్తుంది.

జీవితం మాత్రం వినడం తెలిసినవాళ్లకు ప్రతిఫలం ఇస్తుంది.

వేర్వేరు సంస్కృతులను వినడం ఉన్నవాటిలో అత్యంత ప్రభావవంతమైన విద్యా రూపాల్లో ఒకటి.

ఒక దశలో దేశాలను లెక్కపెట్టడం మానేశాను.

విమాన ప్రయాణాలను లెక్కపెట్టడం మానేశాను.

ప్రయాణించిన మైళ్లను లెక్కపెట్టడం మానేశాను.

అత్యంత ముఖ్యమైన దూరం భౌగోళికమైనది కాదని అర్థం చేసుకున్నాను.

అది మానసికమైనది.

పక్షపాతాన్ని అవగాహన నుంచి వేరుచేసే దూరం.

అజ్ఞానాన్ని జ్ఞానం నుంచి.

భయాన్ని నమ్మకం నుంచి.

ప్రతి అనుభవం దాన్ని తగ్గించడానికి నాకు సహాయపడింది.

చివరికి నేను ఊహించని ఒక విషయాన్ని అర్థం చేసుకునేలా చేసింది.

ప్రపంచం నా చుట్టూ మాత్రమే మారడం లేదు.

నా లోపల కూడా మారుతోంది.

ఏళ్ల క్రితం బయలుదేరిన వ్యక్తి ఇక లేడు.

అతని స్థానంలో విషయాలను వేర్వేరు కోణాల నుంచి చూడటం నేర్చుకున్న ఎవరో ఉన్నారు.

సరిగ్గా ఉండటం కంటే అర్థం చేసుకోవడం మీద ఎక్కువ ఆసక్తి ఉన్న ఎవరో.

తేడాల వైపు తక్కువగా ఆకర్షితుడై, పోలికల పట్ల ఎక్కువ శ్రద్ధ ఉన్న ఎవరో.

చివరికి అతిపెద్ద మార్పు ఒక దేశం నుంచి మరో దేశానికి వెళ్ళడం కాదని అర్థం చేసుకున్నాను.

ఇరుకైన దృష్టి నుంచి విశాలమైన దృష్టికి వెళ్ళడమే.

నా లోపలి చిరునామా మారిపోయినట్టు.

శాశ్వతంగా.

అందుకే ఈ గడప దేశాల గురించి మాట్లాడదు.

పటాల గురించి మాట్లాడదు.

సరిహద్దుల గురించి మాట్లాడదు.

అది పరివర్తన గురించి మాట్లాడుతుంది.

ఎందుకంటే ప్రపంచం కేవలం భౌగోళికాన్ని మాత్రమే మార్చని ఒక క్షణం వస్తుంది.

అది అర్థాన్ని మారుస్తుంది.

అది జరిగినప్పుడు, ఇక ప్రపంచాన్ని వెతికేది మీరు కాదు.

ప్రపంచమే మీ లోపల బతకడం మొదలుపెడుతుంది.
ప్రపంచం తన చిరునామా మార్చుకుంది.
కొత్త చిరునామా నేనే.